Pregaria.cat

Entrada

Aquella noia d'ulls blaus

Tindria uns 22 anys. Ja feia estona que estava al carrer com beguda, fent "ziga-zaga". Es veia venir que cauria a terra. Era al Passeig de Gràcia. Ningú es va moure; molts ni ho veieren, o no els interessava. Vosaltres due vau còrrer. Una estona després seieu les tres a l'escala d'una porta sensorial, potser la d'un Banc o d'una mansió. Es deia Jennifer, i era una noia "de les de la vida". Tenia un ulls preciosos, blaus transparents.

"Estic molt malament. Estic embarassada. Ja tinc un nen , que no viu amb mi. Me l'han tret. Què serà de mi ? ".

La conversa, el berenar, el somriure, les explicacions, certa complicitat... i l'adéu. Va marxar. Cap solució, certament, però aquella tarda segur que va ser un parèntesi, unes hores molt diferents. Va trobar just quan estava a terra dues persones que li van dedicar el que tenien. Si no hagués caigut, no us haguéreu conegut. Segurament en aquells moments era la possibilitat millor d'ella, i també la vostra.

Algun crític entès amb sociologia o ciències civils podrà preguntar-vos amb aire de suficiència sobre què heu arreglat amb una "bona obra". Cap solució radical. Un entrepà de pernil, això sí. Ella deu ser ara al lloc de sempre, i vosaltres també, a la universitat de sempre.

Jesús no té la mateixa opinió. De fet us inspirava. D'humanitat en sap força, és expert en aquestes qüestions , no de les grans teories, sinó de l'acció concreta. Segurament per això quan explicàveu aquest fet a la gent del vostre grup no deixàveu de plorar.

(Ampliació: Lluc 10, 25-37)

- I qui són els altres que haig d'estimar ?
- Un home baixava de Jerusalem a Jericó.
- El veié i se'n compadí.
- Vés, i tu fes igual.